

Kedves Gyerekek!

Jób könyvének tanulmányozását folytassuk a 6. rész 22. versétől: „**Mondtam-e, hogy adjatok valamit, vagy javaitokból adjatok ajándékot értem, hogy mentsetek meg az ellenség kezéből, váltsatok ki a zsarnokok kezéből? Tanítsatok, és elhallgatok, értessétek meg velem, miben tévedtem! Milyen fájdalmas az őszinte beszéd! De mire való örökös feddésetek? Szavaimért akartok megfeddeni? Hiszen a szélnek szól a kétségbeesett ember! Ti még az árvára is sorsot vetnétek, barátaitokra is alkudoznátok! Tekintsetek rám végre, szemetekbe csak nem hazudok! Hagyjátok abba, ne kövessetek el jogtalanságot! Hagyjátok abba, hisz nekem van igazam! Szólt-e nyelvem álnokságot? Nem érezné-e ínyem, mi okozhat romlást?**”

Az első felolvasott vers így kezdődött: „**Mondtam-e, hogy adjatok valamit, vagy javaitokból adjatok ajándékot értem...**” Ez a kérdés miért fogalmazódhatott meg Jóbban? Előző részben említettem, hogy Jób csalódott barátaiban, úgy érezte húzódoznak, félnek tőle. Valószínűleg azt tapasztalhatta felőlük, hogy féltik vagyonukat, nem szívesen adnának neki abból. Majd később meg fogjuk látni, hogy végül nem így lesz, mert minden fiú és lánytestvére és minden korábbi ismerőse- gondolom a barátait is beleértve- adott Jóbnek egy-egy pénzt vagy egy-egy arany függőt. Jób ezzel a kérdéssel akarja igazolni magát, hogy nincs benne feléjük elvárás, nem haszonleső. Biztosan van, aki még nem érti közületek ezt a szót, hogy haszonleső. Az olyan emberre mondják ezt, aki mindenben a maga előnyét keresi, folyton azt nézi, hogy milyen hasznot lehetne húzni az adott helyzetből, vagy emberből. Az ilyen ember nem gondol arra, hogy esetleg eközben a másikkal kárt okoz. Az ilyen ember kapzsi, telhetetlen, nem tud együttérezni az embertársával. Manapság nagyon sok ilyen ember és köztük sok gyermek is van. Tulajdonképp, ha jól belegondolunk minden gyermek ilyennek születik, hiszen a bűn ott van már az egészen kicsikben is. A csecsemő és a kisgyermek csak azt nézi, hogy számára mi a jó. Nem érdekli, hogy nem hagyja szüleit aludni. Nem számít, hogy a szülő is éhes, ő hangosan követeli a magáét. Ahogy egyre növekszik a bölcs szülő egyre kevesebb önzést enged meg neki, míg megtanul uralkodni kívánságain, indulatain. Sajnos napjainkban egyre inkább az a nézet terjed a szeretet jegyében, hogy hagyni kell a gyereket, hogy teljesedjen ki, ne korlátozzuk semmiben. Így viszont olyan generáció növekszik fel, aki csak a maga érdekeit érvényesíti minden áron és a többiekre nincs tekintettel.

A Bibliában sok helyen olvashatunk a haszonlesésről. Az Ézs 57:17-ben így szól Isten: „**Megharagudtam a haszonlesés bűne miatt, haragomban megvertem őt, és elrejtőztem. Ő azonban elpártolt tőlem, és ment a maga feje után.**” Milyen szomorú megállapítás ez a Szerető Atyától. Látjuk, hogy Isten szemében milyen súlyos ez a bűn. Megharagudott, megbüntette a népet és elrejtőzött, de sajnos nem megtértek ebből, hanem mentek a saját fejük után. Mózesnek azt mondta Isten, hogy olyan embereket válasszon a nép vezetőivé, akik „**gyűlölik a haszonlesést.**”. Igazán az a jó vezető ma is, aki nem a maga javát keresi, hanem a rábízottakét. Megvesztegetni is, azokat lehet, akik haszonlesők. A megvesztegetés az, amikor valaki pénzért, ajándékért előnyben részesít valakit. Épp ma emlegették a rádióban, milyen nagy vesztegetési botrány robbant ki nemrég az Európai Unió egyes vezetőinél. Teli bőrönd készpénz, feltűnően nagy anyagi gyarapodás és a megérdemelt büntetést megússzák. De mi tudjuk, hogy Isten majd megfizet mindenkinek tettei szerint, ha nem viszi az ő bűneit a kereszt alá. Pál apostol Timóteusnak is azt írja, hogy a diakónusok, gyülekezeti szolgálatot teljesítők, többek között „**ne legyenek haszonlesők.**” Ne azért végezzék a rájuk bízott munkát, mert remélnék érte valamit. Ez nekünk is szól, hogy ne a magunk hasznát keressük akár a világi, akár a gyülekezeti forgolódásunkban. Ne azt számolgassuk, hogy mennyi időnk, energiánk megy el a szolgálatban, hanem tegyük azt úgy, mint az Úrnak, szeretetből, tartozásképpen. Ebben is az Úr Jézus a példaképünk, aki nem tett soha semmit haszonlesésből, mindig az Atya akaratát és az emberek javát kereste.

Az elején felolvasott igével kapcsolatban még az anyai nagyapám emlékezetes mondása jutott eszembe, hogy „a hívő embernek legutoljára a pénztárcája tér meg.” Igen, az adakozást nehezen tanuljuk meg. Az ember ösztönösen ragaszkodik a pénzéhez, mert azt gondolja, ettől függ a megélhetése. De, akik az Úréi vagyunk, tudjuk, hogy nem ez oldja meg a kenyérvégyünk. Ha megnyitjuk szívünket és pénztárcánkat az Úr felé, azt gazdagon megáldja. Sokszor megtapasztaltuk már mi is, hogy sokkal bővebben megáldattunk anyagiakban is, mint amit gondolni sem mertünk volna. Az Úr gondoskodása mindig a legjobb időben érkezik.

Jób tehát végeredményben azt akarta a barátainak elmondani, hogy ő nem haszonleső, nem várja el, hogy segítsenek rajta, hiszen láttuk, hogy eddigiek során nem sokat tudtak nyomorúságán enyhíteni. Az Úr adja, hogy mi sem tegyünk semmit haszonlesésből, ne csak a magunk hasznát keressük, hanem a másikat is!

Ámen